

ŠALIES MOKINIŲ KONKURSO „LIETUVA IR AŠ“ DALYVIO ANKETA

Atviruko konkursas	☐	Esė konkursas	☒	Rašinio konkursas	☐
--------------------	--------------------------	---------------	-------------------------------------	-------------------	--------------------------

(Pažymėkite, kuriame konkurse dalyvaujate)

Darbo pavadinimas „AŠ LIETUVOJE“

Dalyvio vardas, pavardė	Giedrė Vabalaitė
Klasė	3 D
Tikslus mokyklos pavadinimas	VšĮ VDU „Rasos“ gimnazija
Mokyklos adresas	P.Lukšio g.40, LT-49294 Kaunas
Mokyklos telefonas, el. pašto adresas	8-37 312364, rasosg@rasa.kaunas.lm.lt
Vadovavusio darbui mokytojo vardas, pavardė	Rasa Praniulienė
Mokytojo telefono nr., el. pašto adresas	

„Aš Lietuvoje“

Aš gyvenu Lietuvoje. Lietuva – tai demokratiška valstybė, kurioje visi gali gyventi laisvai ir nepriklausomai. Čia televizija rodo tai, ką nori, ir visi nori ją žiūrėti. Ir radijas groja daug įvairios muzikos. Ir yra daug pramogų, kino teatrų, kavinių, restoranų, sporto kompleksų, viešbučių turistams. O kur dar saviti didmiesčiai ir jų senamiesčiai! Parkai, paupiai, kuriuose taip smagu sėdėti su draugais ir stebėti tekančią vandenį (kad ir su šiukšlėmis)... Pvz., mano miestas Kaunas – tikra pasaka. Visur pilna žalumos, medžių, gamtos, nuosavų namų su išpuoselėtais sodeliais. Nėra net ko lyginti su Niujorku, kuriame vyrauja pilka spalva. Ir dar mat svajonių miestas... Mano svajonė ne pilka. Mano svajonė paprasta, miela, tokia lietuviška, ir man ji patinka. Kaip ir realybė, kuri nėra taip jau toli nuo tos svajonės.

Girdžiu, jog lietuviška realybė, deja, yra siaubinga, tragiška, nieko čia gero, tik svajonėmis apie geresnę ateitį ir galima dar gyventi. Gal juokaujat? Jūs gal nebuvot vasarą kaime? Aš puikiai suprantu, kad kai kuriems kaimas nesusijęs su atostogomis ar panašiai, bet yra ir prabangesnių poilsio galimybių, kaimo turizmų, sodybų su patogumais. O štai man užtenka kaimo. Vasara, nusileidusi saulė, aš sėdžiu kaime, prie tvenkinio, su geriausiu draugu, ir tiek daug girdžiu, tiek daug jaučiu... Man patinka.

Grįžtu į Kauną, girdžiu, kad prezidente išrinkta gerbiama Dalia Grybauskaitė. Puiku, visi taip norėjo. Politika nėra man įdomiausia sritis, tačiau žinau, kad demokratiškoje valstybėje politikus į valdžios institucijas išrenka piliečiai, kurie turi balsavimo teisę. Na, mama sakė, kad skirtingai nei prekybos centre, ten nelabai būna iš ko rinktis, bet kaip yra, taip yra. Gal kada nors sugalvosiu, kad reikia padaryti ką nors Lietuvos labui ir tapsiu politike. Tada ir kalbėsiu apie tai, ko dabar tiesiog pakankamai neišmanau. Žinau, kas vyksta, kas vykdo ir užtenka. Kažkada mačiau Kauno merą šventėje su šeima. Žinau, kaip atrodo. Ką daro – nelabai, bet pasitikėsiu juo. Ne veltui – meras. Juk ne šiaip kas, reiškias atsakingas ir protingas žmogus. Jei ne, tai jau čia ne mano problemos.

Aš gyvenu Lietuvoje. Problema yra tik ta, kad kai kurie galvoja, jog Lietuvoje mat gyventi neįmanoma. Įmanoma gyventi Prancūzijoje, Amerikoje, Islandijoje, bet mat Lietuvoje tai ne! Na ir klysta visi, kurie taip mano, nes gyvenimą sau kuriesi pats, o Lietuvoje galima susikurti puikų, pilnavertį gyvenimą, kuriuo mėgausies ir džiaugsies. Tik

kodėl mes norime to, ko neturime? Kodėl svetimos tradicijos mums atrodo įdomesnės nei mūsų? Kodėl svetimos šventės mums linksmesnės už savas? Pamenu, kaip gavau net kelis kvietimus švęsti „helovyną“. Na, ir linksmybės, pagalvojau, juk aš tai važiuoju į kapines, ramiai pamąstyti apie žmones, kurių nebėra su manimi. Ramiai. Galbūt to daug kas bijo? Ramybės? Daugelis bijo likti vieni, nebenori pabūti su savimi ir, tarkime, knyga ar su vaizdu pro langą. Reikia kompanijos, reikia draugų, žinau žmonių, kurie jaučiasi nepilnavertiškai, kai nėra su kuo būti, nėra ką veikti. Juokinga sakyti - nėra ką veikti, tikrai, patikėkite manimi, juokinga. Daugelis senyvo amžiaus žmonių pasiskundžia, kad stengėsi taip stipriai, bet vis tiek jaučiasi lyg nieko nebūtų padarę. O mes, jaunimas, turėdami šitiek galimybių, ką mes darome? Sėdime prie kompiuterio. Paprasta. Kam kur nors eiti, jei visi draugai pasiekiami per „Facebook“, visos giminės Anglijoje - per „Skype“, o tam internete dar pilna žaidimų, filmų, naujienų ir t.t. ir t.t. Na, ir pasakyk tu tokiam įsitikinusiam interneto galia žmogui, kad ir be kompiuterio yra kažkas gero. Sunku. Taigi štai kokia ta lietuviška realybė. Galbūt išties sunku kalbėti apie ją be ironijos ar be kruopelės pesimizmo. Bet ar neturi kiekviena šalis turėti savo bruožų, savo kultūrinių peripetijų? Belgai - ramūs, estai - lėti, amerikiečiai - skubantys, lietuviai - pesimistiški. Ir viskas. Palikime šį bruožą atvykėliams, kurie nori įsitikinti, ar teisybė, ką perskaitė kelionių žurnale apie lietuvių tautą. O kam mums gilintis į tas tokias galias ir neišsprendžiamas problemas? Gyvenkime savo gyvenimą, kurį galime tobulinti, galime kelti aukštyn, galime leisti jam vilktis iš paskos, galima viską daryti su SAVO gyvenimu, nes jis MŪSŲ. Lietuva irgi MŪSŲ šalis. Bet visi lietuviai – NE MŪSŲ. Ne mano ir ne tavo, tai kam kišiesi dabar į to surūgusio praeivio gyvenimą? M? Gal jam šiandien pusryčiai neskanūs buvo, o tu iškart smerki. Nereikia. Nuvažiuokit geriau į kaimą. Ten tai gyvenimas! Ir jiems mažiau Niujorkas rūpi, ir Prancūzija jiems nieko nesako. Ten žmonės nesijaudina, kad Lietuvoj blogai gyventi, nes jie užsiėmę savo gyvenimais. Jiems rūpi, kaip pvz., kiaules pašerti, kaip grūdus iškulti, kaip kaimynui už paslaugą atsilyginti. Deja, aš pvz., su savo kaimynais nebendrauju, tik iš trečio aukšto, dešinės durys, bet tai ten mano sesė gyvena. Tiek daug yra, ir tiek daug mes nežinom ir nematom. Tai gal ir nustokim skųstis ir panikuoti, kad Lietuvoj blogai, nes tos Lietuvos, turbūt, tik vieną šimtadalį (savo butą, darbovietę ir Palangą) esam matę...

Naujųjų 2010-ųjų metų proga palinkėsiu visiems atsimerkti!